

Proposta de resolució 3

Contra la cultura neoliberal, impostos progressius per a la justícia social.

L'onada conservadora que va portar Margaret Thatcher i Ronald Reagan al poder a principis dels anys vuitanta no només va derrotar electoralment als seus oponents, sinó que també els va derrotar en la guerra cultural. La idea hegemònica fins llavors de que l'objectiu de la societat és el benestar dels individus que la formen, va ser substituïda per l'exaltació del darwinisme social, l'individualisme extrem i la identificació de la llibertat amb els privilegis dels més rics. Aquest paradigma d'insolidaritat i egoisme va calar com un incendi entre les classes mitjanes occidentals i va remodelar completament el seu marc mental. Els impostos ja no es consideraven la canalització de l'excedent social cap a l'interès comú, sinó l'apropiació il·legítima per part d'una casta parasitària del just premi que la minoria creativa obté per fomentar el progrés social. Les persones vulnerables ja no eren conciutadans i conciutadanes a qui ajudar, sinó individus disfuncionals a qui els polítics i buròcrates donen caritat a canvi de vots. A les facultats d'economia, la pseudociència marginalista i el monetarisme extrem van foragitar tota la resta d'enfocaments, consagrant la ceguesa dels mercats com a única ràtio d'eficiència econòmica.

Els anys han passat i els mecanismes institucionals i democràtics han anat polint els aspectes més extravagants del neoliberalisme. La successió de cracs econòmics ha retornat un cert prestigi a la regulació del negoci bancari i de les borses. El dret a vot de les grans majories als països democràtics ha evitat el desmantellament total dels mecanismes de protecció social. La pandèmia del Covid-19 va demostrar que l'Estat, com a expressió del bé comú, és indispensable. Però no ens hem d'enganyar: l'esquerra actual i la ciutadania en general operem encara en el paisatge intel·lectual i cultural que va deixar aquella derrota enfront del neoliberalisme.

Un dels efectes pràctics més notoris del marc mental en què vivim és la forma com s'interpreten els problemes per finançar l'estat del benestar. El sentit comú actual i les opinions dels "experts" indiquen que els problemes venen del creixement de la despesa i de la ineficiència de la gestió pública. En canvi, es deixa de banda l'evidència de que és la reducció constant i sostinguda dels impostos, i molt especialment dels impostos sobre els rendiments del capital financer i immobiliari, el que ha causat el desequilibri en reduir dràsticament els ingressos.

És així com el problema cultural esdevé un problema pràctic amb conseqüències devastadores sobre el benestar de la ciutadania i sobre la legitimitat dels projectes polítics defensors de la justícia social. Els estats no tenen diners per invertir en educació, en sanitat o en cohesió social i la vida de les persones es complica i es degrada. Les persones vulnerables queden encara

més precaritzades i les classes mitjanes són obligades a comprar a la gestió privada els serveis que no reben de l'estat amb la qualitat suficient o que no reben en absolut. Incapaç de protegir i emparar als seus ciutadans i ciutadanes, l'estat perd legitimitat i això aprofundeix encara més els prejudicis culturals contra ell.

És una obligació ineludible de l'esquerra contemporània la ferma defensa intel·lectual i política d'un sistema impositiu suficient per sustentar un estat capaç de donar resposta als desafiaments que afronta la nostra societat, canalitzant eficaçment cap al bé comú l'excedent que es crea socialment.

Per tot això, Catalunya en Comú:

- 1. Manifesta la necessitat d'acabar amb la competència fiscal a la baixa que estan impulsant les Comunitats Autònomes governades pel PP i Vox fixant terres fiscals mínims.** Aquests mínims es basaran en l'aplicació subsidiària de la normativa estatal en cas de que l'autonòmica sigui més laxa en l'impost sobre la Renda de les Persones Físiques, l'impost sobre Successions i Donacions i l'impost sobre el Patrimoni.
- 2. Exigeix el manteniment i l'augment dels impostos temporals sobre la banca i energètic, doblant els tipus impositius actuals i convertint ambdós tributs en impostos permanents.** A més, denuncia l'oposició a aquesta mesura per part de les forces polítiques de dretes deguda a la seva subjugació als interessos de

les grans corporacions, així com la timidesa del PSOE per actuar amb més contundència en la defensa dels recursos públics davant del greuge ètic que suposen els enormes beneficis d'aquestes empreses.

3. **Exigeix el manteniment i l'augment de l'impost temporal de les grans fortunes, triplicant els tipus impositius actuals i convertint-lo en un tribut permanent** a través de la seva conversió en nous tipus de la normativa estatal de l'impost sobre el Patrimoni que, com s'ha dit, ha de ser d'aplicació subsidiària a les Comunitats Autònomes amb impostos equivalents més laxes. D'aquesta manera, s'augmentarien un 4%, 5% i 7%, respectivament, els tres darrers trams de l'impost sobre el Patrimoni estatal que passarien a triplicar els tipus de l'actual impost temporal.
4. **Impulsarà la creació d'un únic gravamen per a les rendes del treball i les del capital en l'impost sobre la Renda de les Persones Físiques tant català com estatal.**